

Amig fényed isszák örvendő kis lelkek,
 Az egek ajtaja nyitva áll feletted —
 Az általad áldást fakasztó szivekre
 Valaki felülről mosolygva tekint le.
 A szeretet művét szeretettel nézi,
 Ennél szebb imádság sohasem kell néki.
 A kisdéd Jézuska két karját kitárja
 És a könyörülő, jótévő sziveket
 Sorba mind megáldja.

Most egy gyönyörű mesét mondok el nektek, kedves gyermekeim, *Herczeg Ferenc* bácsi írta, a nagy magyar író, akinek ti már sok szép elbeszélését ismeritek. Hallgassátok csak!

Az arany trombita

Már alkonyodott, de az utcai lámpákat még nem gyújtották meg. A kihalt, keskeny Boldogasszony-utca szürkületén egy férfi ment végig. Talpig érő bundát viselt, amelynek két szárnya a lábaszárát csapkodta és égő szivart tartott a fogai között.

A Boldogasszony kis temploma előtt egy fiúcska toppant eléje és újságlapot kínált neki. Valami elkésett kis rikkanesgyerek (újságot áruló gyerek) volt. Vékonyan öltözött, vézna fiúcska. A paraszti ruháján látszott, hogy valami felvidéki faluból szaladt ide a nagyvárosba. Kopott báránybőr-süvegét a fülére huzta és annyira didergett, hogy valóságos rezgőstáncot járt a kövezeten.

A férfi bosszusan morgott valamit és tovább sietett. A templomajtó előtt megemelte a süvegét és ekkor megint hálotta maga mellett a gyerek cipőjének kopogását.

Most megállt és pénzt vett ki zsebéből. Egy ideig keresgélt a krajcárok (kétfilléresek) között, de aztán hirtelen meggondolta magát s egy ezüst kétpengőst adott a fiúnak.

— Nesze, legyen neked is jó karácsonyod!

A kisfiu szinte ijedten nézte a pénzdarabot, majd sarkonfordult és szó nélkül szaladni kezdett. A Boldogasszony-utca tulsó végében, az ezer lámpa fényében ragyogó Nagykörut sarkán, egy kövér öregasszony várta.

— Kaptál valamit, Jóska? — kérdezte.

A gyerek szó nélkül odaadta az ezüstpénzt. Az öregasszony örömeiben hangosan elkacagta magát, aztán eltette a pénzt, kezén fogta a gyermeket és megindult vele a távoli külváros felé. Oly sebesen ment, hogy a fiu csak futva tarthatott vele lépést. Egy pálinkamérés ajtaja előtt megállott az asszony. Láthatólag habozott, hogy bemenjen-e, vagy nem? A habozás hamar véget ért. Egy kétfillérest adott a kis Jóskának és így szólt hozzá:

— Ez a tied, vehetsz magadnak amit akarsz. Aztán vári

meg a rendes helyen, a Boldogasszony-utcán. Félóra múlva érte megyek és adok vacsorát is.

Azzal magára hagyta a gyermeket s bement a boltba. Jóska egy ideig utána nézett a jégvirágos ablakon át, majd lassan megindult a Boldogasszony-utca felé. Utközben meg-megállt egy boltkirakat előtt és azon tanakodott, hogy mit vegyen a kétfiléréért. Legszívesebben trombitát vett volna. Ilyenre fájt a foga, amióta eszéit tudta. Azonban a trombiták, amelyeket egyik másik kirakatban látott, nem voltak elég szépek. Jóska okos kis ember volt és tudta, hogy holnap is nap lesz.

A Boldogasszony-templomának sötét kapuja előtt megint jó ideig járta a didergő táncot. Mikor már nagyon elfáradt, leült a kapu lépcsőjére. A nagy hópelyheket nézte, amelyek hullani kezdtek. Álmos szemei előtt mind nagyobb hópelyhek röpködtek: egyikük-másikuk akkora volt már, mint a papírsárkány.

Egyszerre azon vette észre magát, hogy nincs egyedül. A legfelső lépcsőn egy koldusasszony ült, kis gyermekkel az ölében. Mikor Jóska a koldusasszony felé fordult, az könnyörögve nyujtotta ki kezét. És Jóska a kétfilérést, amely már egészen meleg volt a keze szorításától, beletette a koldusasszony tenyerébe. Azután fölkelte és el akart szaladni, mert szégyelte a tulajdon nagylelkűségét.

A koldusasszony olyan szeliden és édesen zengett, mint a hárfá. A fiu most már megismerte. Maga a Boldogasszony volt. A gyermek pedig, akit a karján tartott, a kiesi Jézuska. A Boldogasszony mosolyogva tekintett a fiúra.

— Jóska, gyere velem! — szólt a Boldogasszony.

Erre a templom kapujának mind a két szárnya megnyílt előttük. Odabent ezer gyertya égett. A két padsor között komoly arcu, fehér ruhás szép angyalfiak állottak sorfalat. Mikor a Boldogasszony a kis Jézuskát karján vive, Jóskát pedig a kezén vezetve, végighaladt a sorokon, valamennyien olyan mélyen meghajoltak, mint a ministráns-gyerekek a Szentség előtt. A kis fiu boldog alázatossággal tüpegett a Szűzanya oldalán. Egyébként azonban fázott; a templomban dermesztő hideg volt és a Szűz Asszony keze is olyan volt, mint a jégcsap.

Az oltárhoz értek. Az aranykeretben, hol különben a Boldogasszony képe ragyogni szokott, most ezüstpántos ajtó volt. Ez az ajtó is megnyílt előttük és ekkor kiléptek a szabad ég alá . . .

Boldogasszony nem szólt Jóskához, csak vezette magával és olykor szeliden lemosolygott reá. A kis fiu meg persze, nem mert szólani. Házat sem látott sehol. Egy behavazott uton jártak, melyet jobbról-balról hosszú domborok szegélyeztek. A vidék egészen olyan volt, mint Jóska szülőföldje. A fehér dombok fölött tisztán világított a telihold. Olykor egy-egy farkas-családdal találkoztak és az ordások alázatosan lekonyították fejüket-fülüket

a vándorok előtt. Előttük nesztelen szárnyakon baglyok szállottak, olyan sietve, mintha valakinek hirt akarnának vinni Boldogasszony érkezéséről.

Végül valami piros világosságot láttak a dombon. Egy karácsonyfa volt, mely magában tündökölt a havas pusztaságban. Száz gyertya égett rajta és az ágai csak úgy hajladoztak a sok drágaság súlya alatt. Távolabb még néhány karácsonyfa fénylett, azután mindig több.

Fölértek a dombra és ekkor megállottak egy pillanatra.

— Ez a karácsonyfa-erdő — mondta halkán Boldogasszony.

Alattuk, ameddig a szemük elért, hatalmas rengeteg terült el, tündöklő karácsonyfából. Az erdőszélen kisebb fák állottak, beljebb hatalmas faóriások. A millió viaszgyertyácska fényétől piros volt az égboltozat is. A fák a tövüktől a csucukig ragyogtak az arany-ezüst ékességektől. Óriási gyémántosillagok, amelyek a gallyakon himbálóztak, ezerszeresen visszaverték a különben is szemkápráztató fényességet. Annyi tarka édesség volt rajtuk, mintha napokon át hó helyett cukorsüteményt oltottak volna a fellegek. És annyi és oly sokféle, kimondhatatlanul szép és kedves gyermekjátékok, hogy a kis Jóskának elállott a szíve verése.

Utjuk a karácsonyfa-erdőn vezetett át. Jóska nagyon fáztott és a nagy fáradtságtól már alig tudta emelni a lábát. Erősen megkapaszkodott a Boldogasszony jéghideg kezébe és káprázó szemét le-lehunyva vezettette magát előre. Egyre hallotta az égő viaszgyertyák halk sercegését és érezte a megpörkölt fenyőgally édes illatát.

Nagysokára a tüzes erdőben egy kerek tisztásra értek. A tisztás közepén egy magános kis karácsonyfa állott. Egyetlen ajándék függött csak rajta: egy aranytrombita.

— Ez a tied — mondta neki a Szüzanya. — Ilyen trombitája egy gyereknek sincsen. Kivánj magadnak valamit, aztán fuji bele, bármit kívánsz, minden meglesz.

Jóska dermedt ujjacskáit kinyújtotta a trombita után. A trombita is hideg volt. Gondolkozni kezdett. Mit kívánhatna még, ha már van trombitája? Aztán eszébe jutott, hogy mi volna neki jó.

— Azt szeretném, hogy ne fázzak többet. És hogy néném ne verjen meg, ha kevés pénzt viszek neki . . .

— Fújd meg a trombitát és minden úgy lesz, — szólt mosolyogva a Szüzanya.

Jóska megfújta a trombitát . . . Trara, trara! . . . Oly szépen szólt, hogy hallgatni is gyönyörűség volt. A Boldogasszony ekkor lehajolt és az ajkával megérintette a kis Jóska homlokát. A tüzes erdő lángot vetett és Jóska minden tagjában édes melegség zibongott, a szívét pedig mámoros boldogság járta át. Most már érezte, hogy nem lesz többé semmi baja . . .

... Az éjféli misére menők találták meg Jóskát megfagyva a Boldogasszony-templom kapujában. Kezében még ott szorogatta a kétfillérest ...

karácsonyi ének

Irta: Csomorkányi Pál.

Zenéje: Hortobágyi Istvántól.

Ka-rá-csonyfa! vi-lág fé-nye! Te vi-lá-gitssz földre, ég-re
 Ka-rá-csonyfa! vi-lág é-ke! Te a-lat-tad van a bé-ke.

A-míg a Te fé-nyed ra-gyog, mo-so-lyog-nak ki-csik na-gyok.
 E-gyütt vannak ott a hi-vek, ó-lel-kez-nek min-den szívek.

Ka-rá-csonyfa! vi-lág gyöngye! Kin-cse-ket szórsz a gö-röngy-re.
 Ka-rá-csonyfa! vi-lág fá-ja! A szí-vün-ke-t te-gyűk rá-ja.

A-míg Te állsz: jó min-den-ki s nem szegény a föl-dön sen-ki.
 A-ján-dé-kul a Kis-déd-nek, ő-rö-mé-re az Is-ten-nek.

Végére értünk szép mesedélutánunknak. most még csak egy szép költeményét mondjunk el Móra László bácsinak.

Oly szép ma minden ...

Olyan szép ma minden, minden itt e földön ...
 Ma templom lett a ház, kaszárnya, börtön.
 Emberszemekben gyertyaláng lobog,
 Kik tegnap sírtak, fáztak:
 Ma Egre néznek s — ők is boldogok.

Oly szép ma minden! — bárhová csak nézek ...
 Karácsonyest van ... Szívek összeférnek ...
 Nem bántja lelünk zugó zivatar ...
 Ma hull a hó: Menny virága.
 Ma minden lelket tisztaság takar.

Oly szép ma minden! ... oly meleg az ének.
 Karácsonyfákön csillagszórók égne ...
 Ma fényt lehelnek mind az ablakok,
 S hordják a drága kincseket
 Ajándékosztó, gazdag angyalok ...

Oly szép ma minden, minden itt a földön.
 Ma templom lett a ház, kaszárnya, börtön.
 Gyönyörködöm ... Egy álmot álmodok:
 Egymást ha mindig így szeretnénk,
 Gazdagok lennénk és — mindig boldogok!